

BYLO NÁM NĚKDY LÍP...

Měsíčník (nejen) mládeže CB Letovice

Na co ten děda ukazuje? A o čem si povídají, že bude? ...více informací přináší jedna z účastníci a to na str. 4

Co je to ADS se dozvíte na str. 11

...aneb co to má vlastně společného s ABS a AVG ... ???

WWW.WEMBLLOUD.NET

Slovíčko na úvod

Zdá se to neuvěřitelné, ale je to tak. Držíte v rukou již třetí číslo (nejen) mládežnického časopisu a to někteří ještě ani nestačili přečíst první dvě☺. Náklad březnového vydání byl 35 výtisků a všechny byly rozebrány, dokonce se ani nedostalo na všechny, kdo si chtěli v časopisku počíst. Proto jsme tentokrát připravili 45 kusů. Díky všem co do tohoto čísla nějak přispěli, bez Vaší pomoci by se dubnové vydání ztěžilo dalo dohromady, protože „redakce“ je v těchto dnech silně jinak zaneprázdněna☺. V plánu pro tento školní rok je ještě jedno vydání v květnu a na konec června se připravuje speciální prázdninové big číslo. Přejivšemvěrným, novými náhodnými čtenáři příjemné chvíle stímto časopisem. -to-

Aprílová Houba

Prvního a druhého dubna probíhala v Hradci Králové již třetí a pro tento školní rok poslední Houba – neboli nasávání jinak... Pokusím se přiblížit její průběh. Nečekejte však popis vyučovaného programu, do toho se pouštět nebudu. Přece jen David Novák je David Novák a kdo ví, jak by moje interpretace dopadla. Spíše se zaměřím na zážitky mimo vyučování. Jen předem upozorňuju, že půjde o líčení subjektivní – neboli jak jsem to prožila a viděla já:o)

Začátek se dá stanovit na 16. hodinu odpolední, kdy se na letovickém nádraží sešel poměrně skromný počet účastníků – jmenovitě: Marek, Dáda, Peťan, Ráďa, Pěťa, Zuzka a Efča (pro kterou to byla houbářská premiéra). Moje maličkost přistoupila ve Svitavách. Nízká účast později překvapila i houbaře z jiných mládeží. Někteří se dokonce vyptávali, co se stalo, že pověstná početná letovická mládež jede v tak chabém

zastoupení. Dvě členky výpravy zahájily cestu vlakem rozmrzelostí nad zapomenutou lahví vody RAJEC se speciálním uzávěrem, která zůstala na lavičce letovického nádraží. Postupem času se však nálada vylepšovala a cesta probíhala bez dalších nepříjemností. Dokonce po nás ani nikdo nechtěl jízdenku.

Po večeři začala první část houbového vyučování Víra, rozum, city. Škoda jen, že v průběhu večera se u mě (a nejenom u mě) projevovala čím dál více únava z uplynulého týdne. Houba má ve svém názvu nasávání, což nás inspirovalo, a po skončení vyučování jsme zašli do blízké hospody:) Honosila se originálním názvem PITBULL a hned ve vstupních dveřích nám bylo jasné, že se pohybujeme v dražší cenové hladině. Ale prostředí bylo pěkné a dobře se vyjímá na fotkách;) Jen Zuzanka, chuděra, nebyla spokojena se svým speciálním nápojem – grepovým koktejlem, který byl nečekaně hořký, a tak koloval mezi námi.

Druhý den dopoledne pokračovalo vyučování, při kterém se již plně projevilo nedostatečné (teda vlastně žádné) zatemnění oken. David se snažil program znázornit a zpestřit filmovými ukázkami, z kterých však byly spíše mihotavé stíny. Opět jsme se družili s pardubickou mládeží, kterou zastupovali dva mládežníci. V našich řadách proběhla menší rozeprě, kdo bude prezentovat Letovice. Už už to vypadalo, že to bude na Efiče, která dostatečně rychle neřekla NE. Nakonec se toho zdařile ujala Ráďa. Při vzájemném sdílení jsme se dostali i na problém pomluv mezi děckama. Pardubičáci nás nadchli speciálním označením – CB NET. Rozhodli jsme se pro jeho zavedení i u nás v mládeži. (Hned v neděli jej Luke přejmenoval na WC NET:o))

Oběd probíhal netradičním způsobem. (Jak je v Hradci zvykem:) Jídelna se na chvíli změnila v několika hvězdičkovou restauraci a vstup byl povolen jen gentlemanům s vázankou nebo motýlkem a dámám s umně nalíčenou tváří. Naštěstí hned naproti této restauraci vznikl kosmetický salón, kde se dámy mohly nechat namalovat, a nebo si šminky zapůjčit. Po třetí vyučovací části jsme nasedli na vlak a vraceli se domů. I když nakonec byla Aprílová Houba bez Apríla, myslím, že sranda nechyběla a že jsme strávili příjemný čas spolu i s dalšími. Aspoň já jsem to tak cítila. A program...byl dost dobřej...no prostě David Novák je David Novák. A co víc – přesně mi mluvil do situace. No prostě Pán Bůh je Pán Bůh...;o) -máca-

ŠVM ve zkratce, aneb o co vlastně šlo?

Rád jsem se zhostil úkolu napsat pár řádek na toto téma. Můj rozhled však není nikterak široký, proto se předem omlouvám náročnějším čtenářům. Vše začalo loni v říjnu bez naší účasti. Měli jsme totiž poněkud akčnější víkend, v podobě atletů v akci. Toleroval se pouze jeden výpadek z celkem čtyř společných sejití, proto nám nezbyvalo nic jiného než se zúčastnit všech ŠVM, které se potom připravovaly. Naštěstí pro nás se zbytek víkendů odehrál na domácí půdě, buď přímo v modlitebně nebo v Agapé. Tento fakt přispěl hlavně našemu pohodlí a tím pádem lepší koncentraci na někdy až vyčerpávající přednášky a

vyučování od předních “duchoborců” současné křesťansko-mládežnické scény. Abych byl trochu konkrétnější, uvedu pár příkladů...Dave Patty, Petr Geldner, David Novák... Cílem tohoto školení rozhodně nebylo vypěstování nějakých super hyper vedoucích, jak vypovídá možná trochu zavádějící název. Šlo spíše o vybudování kladného vztahu ke službě v mládeži. Hodně se dbalo na naši vlastní výchovu, jak měnit svůj charakter nebo jak napomoci vlastní přítomností ke „zdravé“ mládeži. Vše probíhalo střídavě formou vyučování, diskusí, vlastních zamyšlení nebo her. Přínos to pro nás, podle reakcí, mělo obrovský a doufáme, že se nám

podají co nejvíce poznatků z těchto tří víkendů přenést do praxe. Na závěr bych chtěl poděkovat všem, co se nějakým způsobem podíleli na hladkém průběhu těchto akcí.

Především bych chtěl vyzdvihnout ochotu dvou našich mládežníků (nedali mi svolení, abych je jmenoval, tak se kdyžtak zeptejte :o)...), kteří nám na posledním sejítí připravili přímo famózní oběd. Čelil jsem pak dotazům od „cizích“ spoluŠVMáků, jak je možný, že takový „týpci“ dokážou tak skvěle navařit. Možná v tom viděli podobný zázrak, jaký se odehrál v Káni Galilejské, kdy Ježíš proměnil vodu ve víno:o).

Za všechny účastníky, jeden z účastníků
-pk-

Mrazice poprvé na veřejnosti... :o)

Jak už mnozí dobře ví, náš dramatický soubor TotAm měl ve čtvrtek 31. března své první vystoupení na veřejnosti se svou pohádkovou hrou Mrazice. Ona „veřejnost“ byli obyvatelé dětského domova v Hodoníně, kteří při sledování představení ani v nejmenším netušili, že jsou právě svědky naší premiéry! :o) Ale nebudu předbíhat událostem a napřed prozradím, jak se vlastně zrodila ta vzletná idea, že budeme svou divadelní produkcí těšit děti v dětských domovech. Přece jen – jak jsme neustále prezentovali – naším cílem bylo velkolepé vystoupení v letovickém kulturáku, které mělo ukázat „světu“, že mládež není uzavřená skupina (stále trvám na svém názoru, že tak navenek působí) a že mladí křesťani jsou normální lidi, co se taky dokážou bavit a „vodvázat“. No... a pak se najednou o kulturáku tak trochu mlčí a místo toho jsou tu

dětské domovy... Není tu potřeba hledat žádný hluboký nebo duchovní důvod. Je to prosté – zkrátka jsme nacvičovali a nacvičovali a případné vystoupení v kulturáku se blížilo a blížilo..až jsme pochopili, že poprvé vystoupit na tak grandiózním místě jako je Kulturní dům Letovice je něco jako „lehkovážné spoléhání na milost Boží“ :o) Proto jsme se rozhodli napřed vystupovat na místech, kde budou případné nedostatky v naší produkci snáze promítnutelné (přece jen... ještě den před premiérou jsme neuměli hrát s kulisama – tento fakt mluví za vše).

A tak jsme v odpoledních hodinách dne 31. března lehce rozechvělí z „věcí budoucích“ mířili do Hodonína. V místní hospůdce se odehrála jistá estrádička, kterou blíže popisovat nebudu, ažto se nehodí pro zveřejnění v natolik seriózní tiskovině jako je Bylo nám někdy líp... Ale kterýkoli

člen TotAmu ji ochotně převypráví každému případnému zájemci :o)

Original Mrazíka :-)

Tož dobrá... už to nebudu zbytečně protahovat a okecávat – představení se povedlo nad naše očekávání! Všichni (TotAm, děti, vychovatelé a kulisy) jsme se shromáždili v „obýváku“ (jak nazývají v hodonínském domově společenskou místnost) a po Dadanově osobitém úvodu jsme začali hrát. Nevím přesně, jak to prožívali ostatní, ale ze mě tréma spadla po prvních pár minutách hraní a pak jsem si celou pohádku opravdově užívala. Na žádné ze zkoušek se mi nehrálo tak dobře. A na žádné ze zkoušek ostatní z TotAmu nepodali tak nádherný a přesvědčivý herecký výkon (to je pochvala, moji milí...). Pravda, odehrály se dvě maličké podružné epizodky s výpadkem textu, ale myslím, že kromě nás z TotAmu, co veškerý text známe i pozpátku, si toho nikdo nevšiml. Děti byly nadšené. Po skončení představení nás obklopily, družily se s náma, zkoušely si naše kostýmy, pomáhaly nám odnášet

rekvizity, jíst rekvizity (Marfušovo lízátko)... Taky okamžitě vypožarovaly naše typická totamovská gesta a teď už každé dítě z domova umí mávnout ručkou přesně jako my... :o)

Co dodat...? Odjížděli jsme z Hodonína ve značně bujarém rozpoložení, šťastní... a hlavně povzbuzení do další činnosti. Já osobně jsem vůbec nepočítala s tím, že premiéra proběhne tak dobře a bezproblémově. Nepočítala jsem ani s tím, že se to dětem bude tolik líbit. A tak mě to nutně vedlo k obrovské vděčnosti Bohu. Že náš v tom nenechal. Že vyslyšel naše modlitby. A že nám nakonec požehnal ještě mnohem víc, než jsme čekali a – nutno podotknout – než jsme si zasloužili. Strach je velký problém. Já osobně jsem měla strach. A opět jsem se přesvědčila o tom, že je potřeba důvěřovat Bohu a „jít do toho“. Protože požehnání může přijít jen tehdy, pokud – třeba i se strachem – přestaneme přešlapovat na místě a vykročíme. Není to žádný objev, asi to všichni dobře ví. Já to taky dobře vím. Přesto je pro mě důležitý si to čas od času znova zažít. Takže nejen premiéra, ale vůbec celá činnost v TotAmu je pro mne neustálým svědectvím, že tenhle „objev“ funguje :o) -čiwi-

Několik fotek ze zkoušky :o)

Pozvání na Yenceyho

Než vás pozvu na mládež, na které se s váma chci podělit o svou novou zkušenost, chtěl bych napsat pár řádek o tom, co to pro mě vlastně znamená mít mládež. Nejsem ten, kdo by dobrovolně stál před lidma a mluvil, ale co mě často dožene k tomu, že si tam stoupnu, je to, že něco chce ze mě ven, toužím po tom, aby to věděli i ostatní. Většinou se tím prvně sám prokousávám, snažím se to prožít na vlastní kůži, takže když mám mládež tak to nemám zvládlý, ale spíš vím, co to obnáší. A tak když mám mládež, jsem tam zároveň jako ten, kdo poslouchá a buď to přijme a začne žít nebo ne, stejně jako vy... Doufám, že z těch mládeží něco máte :-). Víím, že někdy je to chaos, někdy trochu nuda, někdy moc podrobností (na to sme my bobři odborníci). Chtěl bych poprosit o shovívavost a modlitby, protože to není žádná brnkačka si něco připravit. Mládež, za kterou se lidi modlí je úplně o něčem jiným než ta bez modliteb.

Tož teď k tomu pozvání. Když sem byl nemocnej, přečet sem jednu knížku od Yenceyho, jmenuje se to Zklamán Bohem. Je to hodně čtivý a taky hodně poučný. O čem to je? Modlíš se a Bůh tě nevyslyší. Máš problémy a nic se nelepší. Voláš, brečíš, postíš se... a nic. Jako by tě Bůh opustil, cítíš zklamání. O tom jak to doopravdy je, že Bůh je stále s tebou, že tvý modlitby nešly do prázdna, o tom bych se s váma chtěl podělit. Tohle téma mě totiž znovu oslovilo. Je to stejný jak s Jobem. Nic neudělal, ale trpěl. Nechápal to, ale doufal. Nevykašlal se na Boha. Když přijdou problémy a Bůh hned nepomůže, můžeme mít chuť mu vynadat, že nás v tom nechal. On ale touží po naší lásce a víře. Máš víru, když není žádný důvod věřit? Miluješ ho, když nemáš žádný důvod ho milovat? Jak těžký to někdy je. Koho tohle zajímá, tak ať přijde s otevřeným srdcem na tuhle mládež. Ještě nevím, kdy bych ji mohl mít, tož někdy :-).

-Johny-

KLUIŽIŠŤ

Onehdy jsem skončil u televize. Krasobruslení. Není to zrovna můj nejoblíbenější sport, ale když to bylo mistrovství světa, kdoby se nepodíval? To co mě zaujalo nebyly ladné pohyby a piruety párů na ledě, ale komentář komentátora na komentátorském stanovišti. Všem televizním divákům hlásil, že umístění do určitého místa na tomto šampionátu znamená vstupenku na olympijské hry. Tzv.

vrchol sezóny, na který se všichni velmi tvrdě připravují. Tak tvrdě, že tréninku podřizují celý režim dne. Cíl je jasný, připravit se co nejlépe na olympijské hry a tam vyhrát.

Co to je tvrdá příprava? Disciplína, tvrdá práce, dotahování věcí do konce, pot, hranice v podobě mantinelů, slzy a já nevím co ještě. Krasobruslař, pokud chce uspět, má vymezené hranice

v podobě mantinelů. Přinejmenším zajímavá je představa sportovního páru, který se na bruslích prohání za mantinely kluziště. A co trénink? Několik hodin denně na ledě, pády, modřiny, otoky, únava a nespokojenost trenéra. A co jídlo? Ne všechno si sportovec může dovolit. Např. maso může jen omezeně☺ Naskýtá se mi otázka proč tohle všechno ti lidé dobrovolně podstupují? PROČ? Odpovědi by se našlo dost. Já mám jednu: Úspěch. Tzv. pomíjitelný věnec slávy.

Při čtení posledního odstavce mi není moc dobře. Vidím sebe jak se mi mnohdy nechce dotahovat věci, protože to prostě nejde a někdy to taky bolí☹. Já tatranka, i když vím, že dnes sem jich měl pět. A nějaká disciplína na modlitbě? Když se mi nechce, tak Ty Bože to přece pochopíš, že jsem unaven. A boj s pokušením? Pytla, když mě se to nedaří zvládat a pořád padám a padám. A Ty Bože kde jsi když Tě nejvíc potřebuju?

A tak v tom někdy pěkně „bruslím“ Jenže se naskýtá otázka proč bych JÁ měl dělat něco takového jako je tvrdá příprava. No přece to je jasné. Dostanu odměnu☺ A jakou? No přece NEPOMÍJITELNÝ VĚNEC SLÁVY . JÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉ.....(co by za to dali mnozí závodníci☺) Jo a na tu tvrdou přípravu nejsou sám. Mám nejlepšího trenéra na planetě, kterej po mě neřve, když se něco nevydaří, ale s láskou a trpělivě mě vede k cíli. Tedy pokud se nechám a pokud toužím po nepomíjitelném věnci slávy.

Ano. Největší předpoklady přežít, má člověk, který je v normálním životě disciplinovaný, nesoustřeďuje se na okamžité uspokojení potřeb, umí na úspěch čekat, vytrvale se pokouší věci dotáhnout do konce, místo aby o nich vykládal okolí, dělá to, co pokládá za správné a neohlíží se na uznání druhých. (Citace Výběr Readers Digest) -da-

Můžeme si Bohu stěžovat?

„Nejlepší modlitby obsahují často více vzdechů než slov“

-John Bunyan-

Ben Wanderhope je otec samoživitel, který se snaží co nejlépe vychovávat svoji dospívající dceru Carol. Tento úkol je i za příznivých okolností velice náročný, avšak situace Bena Wanderhopa zdaleka není růžová. Carol má totiž leukémii. Wanderhope zápasí o Carolin život a také má co dělat sám se sebou. Nechápe, jak Bůh mohl dovolit, aby něco takového potkalo jeho dceru.

Carolin život je v ohrožení, a tak Wanderhope z nemocnice zamíří rovnou do kostela, kde z čirého zoufalství ze sebe vysouká modlitbu, v níž se mísí víra s pochybností. „Nežádám, abys ji zachránil pro mě,“ říká Bohu, „chci, abys ji zachoval při životě kvůli ní samé. Nebo jí dej ještě aspoň rok života. Prožijeme ho stejně jako ten uplynulý, nic nám nebude chybět.“ Pak líčí Bohu, co

by s tím rokem udělal: „Prožijeme ho do posledního dechu.“ Slibuje, že bude dobrým otcem, který bude dobře pečovat o svoji dceru. „Za toto vše i za odpuštění hříchů tě prosíme ve jménu Ježíše Krista. Amen.“ Wanderhope se vrátí do nemocnice a zjistí, že jeho dcera je na tom lépe. Je radostí bez sebe a nešetří chválou, protože si je jist, že Bůh vyslyšel jeho modlitbu. Druhý den se ale Carol nakazí infekcí, která řádí v oné nemocnici, a zemře. Wanderhope má dojem, že si z něj Bůh vystřelil a teď se mu směje, předstíral, že jeho modlitby vyslyšel, a potom ji připravil o život. Tupě zírá na Carolino mrtvé tělo a nedokáže pochopit tu nenadálou a nesmyslnou smrt. „Vypadala jako nějaká poničená květina nebo pták, který byl v bouři sražen k zemi. Věděl jsem, že pod pokrývkou její tělo vypadá tak, jako by ji někdo umlátíl k smrti.“ Bylo toho na něj moc. Vrátil se zpátky do kostela, kde našel dort, který tam nedopatřením zapomněl. Původně ho chtěl sníst s Carol a se zaměstnanci nemocnice na oslavu jejího uzdravení. Při cestě z kostela si všimne kříže, který visí nad hlavním vchodem. Přemožen hněvem vytáhne

dort, pečlivě si ho v ruce vyvážá a mrští jím na kříž. Hod na cíl se zdařil. Dort zasáhl Ježíše přímo do obličeje. Potom se Wanderhope zhroutí na schody a není schopen pohybu. Je na konci svých sil: tvrdě bojoval, usilovně se modlil, bláhově čekal na odpověď, která nikdy nepřišla. Wanderhope měl pocit, že ho Bůh zradil. Je špatné mít takovéto emoce? Je špatné tyto pocity vmést Bohu do tváře?

Toto je kousek z knihy Když nebe mlčí (a Bůh neodpovídá na Vaše modlitby) od Jerryho Sittsera. Když jsem si tuhle knížku poprvé prohlížela, zaujal mě nejen samotný název knihy, ale i pojmenování jednotlivých kapitol např.: Můžu si Bohu stěžovat? Posloucháš Bože? Dar nevyslyšené modlitby, Nemodlíme se kvůli sobě!, Co se skrývá v našem srdci, atd. Když jsem se začela, zjistila jsem, že je tam spousta pravdivých a silných myšlenek a to nejen autorových, když píše o své vlastní zkušenosti, no a tak jsem si říkala, že byste si ji možná taky chtěli či potřebovali přečíst. K půjčení, až ji dočtu☺
*ivanka**

Kdo byla Máří Magdaléna?

Takto se ptali tvůrci dokumentu, který jsem na velikonoční pondělí shlédla v televizi. Jmenoval se Skutečná Máří Magdaléna a pojednával o postavení Marie Magdalské v tehdejší době a o jejím vztahu s Kristem. Autoři dokumentu čerpali z několika nově objevených spisů, z Bible, ale také z apokryfních spisů, které

nebyly prvotní církví uznány jako hodnověrná svědectví skutečných událostí. Proto i následující řádky berte spíše informativně.

Na otázku, kdo to vlastně byla, by mi snad každý pověděl že nevěstka. Píše se o ní párkrát v evangeliích - v Janovi 8 a Lukášovi 7. Ale co už o ní asi

každý neví je to, že pocházela z hodně hříšného města a žila ve velmi chudých podmínkách, které ji donutily zhřešit. Marie se nikdy nevdala. Vedlo k tomu i to, že byla posedlá 7 démony neřesti. Uzdravil ji až Ježíš Kristus, který byl za svých skutků považován mezi lidmi za „vymítače ďábla“. Od té doby hraje Maří Magdaléna významnou roli v Ježíšově životě. Píše se o tom hlavně v apokryfním spisu Filipova evangelia, ale i v Bibli se můžeme dočíst, že byla přítomná u všech důležitých a osudných událostech života Krista - a to při ukřižování (Jan 19:25) a vzkříšení (Jan 20) a navíc byla Ježíšovou oblíbenkyní. Byla to vlastně první osoba, které se Ježíš zjevil (Jan 20:11-18).

Ve Filipovu evangeliu, které také nebylo církví uznáno za pravé, se píše, že Ježíš a Marie měli spolu důvěrný vztah. Ale ne takový, jaký hned asi teď napadá. Mockrát spolu trávili čas, kdy Ježíš Marii hodně vykládal o svém učení. Marie byla prý z apoštolů jediná, která Ježíši rozuměla ve všem, co říkal. V tomto

„evangeliu“ je také vysvětlení, proč byla tak chápavá. Dostala od Ježíše několik „božích“ polibků na ústa, které ji pomohly k porozumění. Byla velice moudrou, ale nikdy nezaujala místa, které ji náleželi. Po Ježíšově vzkříšení šířila křesťanství, stala se apoštolokyní a taky duchovní vůdkyní. Měla jiný náhled na křesťanství, ale šířila to, co chtěl Ježíš. „Nutila“ všechny přehodnotit pilíře víry, ale to se nelíbilo učedníkovi Petrovi. Ten, jako jeden z mála, jejím slovům nevěřil.

Asi ve 3. století byl dopsán apokryfní spis tzv. evangelium Marie Magdalské, kde se píše vše o jejím učení a vztahu s Ježíšem. Podle vědců má Marie Magdalská ve skutečnosti mnohem větší roli, než je psáno v Bibli a byla to prý ona, kdo se nejvíce zasloužil o vznik křesťanství.

I když se takové závěry s Biblí neshodují, myslím, že je občas dobrý mít přehled i o názorech, který nepodávají historii a různé věci jen z „křesťanského úhlu pohledu“.

-Mak-

Totam na zájezdu aneb estrádičky v Hradci Králové

Jednou z posledních větších akcí Totamu v tomto školním roce byl zájezd s vlastní hrou „Ideální církev“ na mládež do CB Hradec Králové. Vedení jejich mládeže se k našemu návrhu, že bychom je navštívili a naši hru jim zahráli, se stavělo otevřeně, a tak jsme se ve dnech 8.-9. dubna 2005 na tuto expedici vypravili. Napsat by se toho o celé akci dalo mnoho, ale tady předkládáme pár alespoň pár postřehů.

Jelo nás celkem 9 kusů: Dadan, Payoch, Čiwi, Máca, Ivanka, Tomáš, Čáp, Adél a Luboš.

- 16.03 – Je deset minut do odjezdu rychlíku na Hradec, všichni se udivují, proč má Luboš tak malý batoh.
- 16.04 – Lubošovi nikdo neřekl, že tam budeme nocovat a nevzal si proto spacák ani karimatku, Dadan se snaží celou situaci zachránit a autem se otočí pro zapomenuté věci u Luboše doma.
- 16.05 – Hlášení o zpoždění, náš vlak má 50 minut. Jdeme na pokladnu zjistit, jak jinak se dostat do Hradce, paní u okýnka zpoždění vlaku objasní: „Tak to jsme zase někoho přejeli, to jen tak nepojede.“
- 16.40 – Měla pravdu, nějaká paní skočila v Blansku pod náš vlak a zablokovala mu tak cestu, jedeme alespoň osobákem do Třebové a čekáme, co bude dál.
- 17.25 – V Třebové se nahneme do informací a snažíme se zjistit, jak se dostat do Hradce. Jde to jedine přes Pardubice, ale jízdenku máme přes Týniště. Paní na informacích vypadá nešťastně, usouzeně a nemůže se nikam dovolat až nakonec nám připoj na Pardubice ujede.
- 17.48 – Jedeme dalším rychlíkem na Pardubice, mezitím Máca s Dadanem sehnali potvrzení, že můžeme jet bez doplatku jinou trasou. Vlak s přejetou paní má již 80 minut zpoždění.
- 19.06 – jsme těsně před výstupem v Hradci, začínáme si opakovat svoje role, prší!!!
- 19.31 – S hodinovým zpožděním se řítíme do budovy hradeckého CB. Jsme navhlí, ale očekávání i plní očekávání☺

Poté v rychlém sledu za sebou Payoch přítomným vysvětlí naše zpoždění, Dadan představí Totam, Tomáš objasní hru a Čiwi omluví nedostatky a jde se na to. Hra se povedla, hradečákům se líbila, dobře vyzněla humorná i vážná složka tohoto kusu. Poté nastal šok, když jsme zjistili, že budeme ubytováni po rodinách místo v modlitebně. Asi půl hodiny toto překvapivé zjištění rozdýcháváme. Opouštíme modlitebnu a chystáme se společně navštívit nějaké občerstvovací zařízení. Je vidět, že hradecká mládež nemá v návštěvách

těchto podniků takovou praxi a zápal jako obdobná sešlost v Letovicích. Moc netuší, kam bysme měli jít, a tak chvíli jen zmateně pobíháme po centru města; stále prší. Nakonec zapadneme v restauraci penzionu Pod Věží (na fotce je to ten zelený domeček), dokonce je nám k dispozici celý salonek s gotickou klenbou nad námi, kam se celá skupina čítající asi 25 lidí kupodivu namáčkla. Asi kolem jedenácté se loučíme a odebíráme se k ubytování do různých koutů východočeské metropole. -to-

 AG- ABS - ADS

Tak... a je to tu zase. Zase sedím a přemýšlím co bych tak napsal. Dovolte mi navázat na tetky na návsi z minulého čísla. Víte, co to je AVG? To je ANTI – VIRový program. Ponechme úvah, jestli je hroznej, strašnej nebo k ničemu. Každopádně je to program, který byl stvořen k tomu, aby zabíjel a ničil viry v počítači. Popřípadě je nenechal počítač vůbec napadnout. A víte, co to je ABS? To je ANTI – BLOK – SYSTEM. Jinak řečeno, systém v autě, který brání tomu, aby se zablokovali kola při brždění a auto dostalo smyk (omlouvám se všem počítač a auto-znalcům, ze zkrácený popis). A víte, co to je ADS? ...možná ještě i něco jiného, ale v našem podání ANTI – DRB – SYSTEM. No to takhle sedělo pár ogarů u Rudyho a hrozili se, jak funguje informační tok, pomlouvání, osnování, sdílení tajemství druhých – no prostě drbání. Tak vznikla myšlenka ADS. Tak se pouštím do jejího rozvíjení. Kdyby tak byl nějaký systém, kterej by dokázal vyhledat všechny drby v mládeži a zničit je. Nebo by načítal všechny

naše rozhovory a v okamžiku, kdy začneme říkat něco, co už nemáme, by jednoduše zapnul a nedovolil nám pokračovat. Třeba by vypustil signál do naší hlavy a udělal by „tu-tu-tuu“. Počítač bez antivirového programu, je ve velikým nebezpečí, že jednoho dne skončí, že přestane fungovat. Když vám v autě přestane fungovat ABS (popř. když tam není), zvyšuje se pravděpodobnost kolize a fungující ABS může zachránit i život! Možná se to zdá přehnaný, ale i pomluvy a drbání můžou být smrtelné. Po drbání zůstávají zranění, rozbitý vztahy, zlost, atd... a může to dojít až tak daleko, že lidi odejdou ze společenství, od křesťanů a někdy i od Boha! Škoda že ADS neexistuje. Nebo alespoň ne tak, že by nám do mozku vysílal bolestivý impulsy, kdykoliv s tím začneme. No, ale možná by s tím šlo něco dělat. Poskytovat si ADS navzájem. Když dojde na drbání, ozvat se. Když se k nám „něco“ donese, neposílat to dál, ale pokusit se dotýcnému vysvětlit, že to nebude ono. Že hřeší. Na závěr pár maličkostí..

Př 12,18 Někdo tlachá, jako by probodával mečem, kdežto jazyk moudrých hojí.

Př 15,4 Mírný jazyk je stromem života, kdežto pokřivený rozkládá ducha.

Jk 3,5 Tak i jazyk je malý úd, ale může se chlubit velkými věcmi. Považte, jak malý oheň může zapálit veliký les!

Mt 12,36-37 Právím vám, že z každého neužitečného výroku, který lidé promluví, vydají počet v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.“

Před Bohem jsme zodpovědní, za to co mluvíme. Nebudem se muset někdy zpovídat z toho, že naše drbání a pomlouvání zranilo, rozbilo, ublížilo? Není to legrace...

-s.a.m-

Polský žid má pozoruhodného papouška. Tento pták se totiž umí modlit hebrejsky. A tak se pán rozhodne, že zvíře vezme do synagógy a jeho um zpeněží. Po bohoslužbě se kolem něj shlukne velký dav. „Tento pták, vážení, se umí modlit hebrejsky.“ - „Pche, není možná“, křičí jeden přes druhého. „Tak se vsaděj“, popichuje muž. Je uzavřena sázka v poměru 25:1 a peníze vysázeny na dřevo. „Tak začni“, vyzve muž papouška. Pták však ani po dalším pobízení ani nehlesne. Jeho pán odchází o pěkných pár zlatých chudší. Domů dorazí vzteky bez sebe a je rozhodnut toho ptáka sprovodit ze světa. Tu papoušek konečně promluví: „Počkej s tím ještě, uvidíš, jaký kurs bude za týden!“

Převzato z Netu ;-)

Co nás čeká v nejbližší době?

Víkendovka v termínu 29.4 - 1.5.2005

V pátek se postupně sejdeme na Pusté Rybné (na chatě) a to už od 18:00. Jestli bude dobrý počasí budou „ohně“. Sobota bude pěkně našlapaná tak se máte na co těšit!!! A celej víkend „uzavřeme“ shromkem. Cena = 250 Kč. Kdo chcete jet tak se hlaste Samovi - a to pronto - tedy sím co nejdřív:o)

Prázdninová akce

Informace potvrzena - English Camp bude - více informací najdete v příštím čísle!

Bylo nám někdy líp... - měsíčník (nejen) mládeže CB Letovice. Vydává TotAm...

Šéfredaktor: Tomáš T. (tomas.tin@seznam.cz), Redakce: stále ve vývoji...

Grafická úprava a tisk: Petan L. (petan@wembloud.net).

Cena: za „dobrovolný“ příspěvek do kasičky TotAmu.

Texty nám „neprošly“ jazykovou korekturou;-)

Příští redakční uzávěrka 10.5.2005

www.wembloud.net

Náklad nyní je 45 ks.

www.wembloud.net